

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Lenky Bursíkové a soudců Kryštofa Horna a Jana Peroutky ve věci

žalobce: **Ing. R. R.**
bytem X

zastoupen advokátem JUDr. Michalem Franěm
sídlem Truhlářská 3, Praha 1

proti
žalovanému: **Krajské ředitelství policie Středočeského kraje, IČO 75151481**
sídlem Na Baních 1535, Praha 5

o žalobě proti nezákonnému zásahu žalovaného,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu třetího zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), domáhá ochrany před zásahem útvaru žalovaného spočívajícím ve vykázání ze společného obydlí v X dne 24. 12. 2024 a požaduje, aby soud určil, že byl nezákonný.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

2. Žalobce v žalobě namítá, že pro vykázání neexistoval věcný ani zákonný důvod a bylo provedeno nezákonným způsobem. Žalobcovy námitky nebyly řádně a přezkoumatelně vyřízeny. Policejní orgán ani žalovaný sám doposud žalobci nevyjevili žádný (ani nepravdivý) důvod vykázání. Žalobce se nedopustil útoku proti životu, zdraví ani lidské důstojnosti žádné ze spolužijících osob. Jediným podkladem bylo nekritické přijetí oznámení od žalobcovy manželky. V úředním záznamu o vykázání uvedené termíny „roční psychický nátlak“, „ponižující vulgarity“ a „slovní napadání“ nejsou osvědčeny a nejsou označeny zdroje (důkazy). Nešlo o žádný akutní incident, situace nebyla náhlá a zasahující orgán měl čas k prověření oznámení. K bdělosti policejní orgán nepřiměla ani skutečnost, že jedno z žalobcových dětí – starší syn – odmítl bez žalobce zůstat ve společné domácnosti a odjel s ním pryč. Přesto jej policie označila za ohroženou osobu. Žalobce nebyl v rozporu s požadavky judikatury vyslechnut, ač byl na místě a nic tomu nebránilo.
3. Ve skutečnosti šlo o konflikt zahájený dcerou, která se chovala k otci vulgárně, neboť nedostala vánoční dárky ve stejný čas jako sourozenci, což bylo reakcí na její dlouhodobé výchovné problémy a nedocházení do školy. Ke konfliktu se přidala žalobcova manželka, která upadla při přetahování se o dveře, když žalobce nechtěla vpustit z terasy do domu. Další hádka mezi zmíněnými dětmi nastala po přibližně hodině a půl. Žalobce se snažil konflikt uklidnit, ale dcera přes výzvy, aby si bratra nevšímala, konflikt dále eskalovala. Na to žalobce dceru uhodil na zadek a do oblasti ramene. Popírá však, že by intenzita rány mohla způsobit zdravému člověku podlitiny, za které je v úředním záznamu o vykázání zaměňováno obvyklé zarudnutí kůže po plácnutí.
4. Žalovaný s žalobou nesouhlasí a navrhuje její zamítnutí. Ve svém vyjádření popsal průběh zásahu, který považuje za zákonný. Poukázal na to, že vykázání podle § 44 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky (dále jen „zákon o policii“), má preventivní povahu. Z povahy věci nelze trvat na nevyvratitelném důkazu. Velitel hlídky (policejní orgán) vyhodnotil dostupné informace a přihlédl k tomu, že v rodině se jedná o opakovaný incident, jehož svědkem jsou nezletilé děti. Žalobce situaci bagatelizuje, ale interpretace účastníků se liší. Riziko budoucího útoku se jevílo velmi pravděpodobné. Důvody vykázání jsou popsány v úředním záznamu o vykázání. Žalobce má právo nahlédnout do spisového materiálu.
5. V replice žalobce uvedl, že ani verze prezentovaná žalovaným neodůvodňuje vykázání. Žalovaný dodnes nespecifikoval, zda žalobce dle něj ohrožoval život, zdraví nebo lidskou důstojnost spolužijících osob. Vykázání bylo jen aktem servility vůči agresivní manželce, která zneužívá tohoto řízení ke zlepšení svého postavení v rozvodovém řízení a při stanovení výživného. Při posuzování závažnosti domácích sporů nelze pokrytecky vycházet z toho, že standardem je *sluncem zalitá domácnost, kde se všichni plujíc na růžovém obláčku držíme za ruce, tančíme a zpíváme si*. Jen v takovém iluzorním světě by sebemenší rozepře bez ohledu na její nebezpečnost mohla vést k vykázání některého aktérů ze společného obydlí. Žalovaný pomíjí konfrontační chování manželky, která i před policií oslovovala žalobce a vybízela ho k pokračování ve sporu. Pokud by vykazovala známky oběti, žalovaný by se o tom jistě rád rozpísal. Žalovaný pak nevysvětlil, jaká mimořádná okolnost zabránila hlídce umožnit žalobci se k věci vyjádřit před vykázáním. Pozdní a nezákonné vyřízení námitek nelze zhojit poukazem na právo nahlédnout do spisu.
6. Žalovaný v duplice uvedl, že hlídka na místě vyslechla všechny přítomné osoby a učinila závěr, že v rodině dochází k násilnému jednání, které vygradovalo ze slovních útoků

k fyzickému napadení. Jelikož nebylo možno vyloučit, že bude násilné jednání pokračovat a nadále se stupňovat, vykázal policejní orgán žalobce, aby zamezil útokům na manželku. Dle žalovaného mohlo dojít k ohrožení jakéhokoliv z chráněných zájmů, tedy života, zdraví i lidské důstojnosti. Není jasné, proč žalobce uvádí, že se nemohl k věci vyjádřit, neboť z úředního záznamu vyplývá, že byl k věci vyslechnut neprodleně po příjezdu první z hlídek.

Obsah správního spisu

7. Ve správním spise jsou obsaženy úřední záznamy zasahujících hlídek vyslaných na Štědrý den roku 2024 operačním střediskem k prověření oznámení, že se *otec pohádá s dcerou a uhodil ji*.
8. Jak vyplývá z jejího úředního záznamu, jako první dorazila na adresu společného obydlí v čase 21:41 hod prvosledová hlídka s volacím znakem Deska 223. Zde zastihla a ztotožnila žalobce s manželkou a dětmi – dcerou (15 let), starším synem (12 let) a mladším synem (7 let). Jednotliví členové hlídky komunikovali odděleně s žalobcem a manželkou. Žalobce uvedl, že při hádce děti dcera polila staršího syna vodou a situace vyeskalovala k tomu, že žalobce dceru otevřenou dlaní uhodil do hýždě a ramene, načež se manželka odebrala do horního patra volat policii. Starší syn potvrdil žalobcovu verzi s tím, že otec za nic nemůže a všichni na něj jsou hnusní a *mají blbý kecy*. Dcera si nežádala lékařské ošetření. V čase 21:46 hod. dorazila hlídka Záliv 321, která oznamovatelku ztotožnila jako žalobcovu manželku a následně rozhodla o vykázání. U obou manželů byla v čase 22:13 hod. provedena dechová zkouška na přítomnost alkoholu v dechu s pozitivním výsledkem – u manželky s 0,15 promile alkoholu v dechu, u žalobce 0,71 promile alkoholu v dechu. Hlídka vyzvala manželku, aby šla do horního patra a do situace nezasahovala. Starší syn se rozběhl a chtěl odejít s vykázaným otcem, matka se jej snažila přesvědčovat, aby zůstal doma, což jej rozrušovalo. Za asistence obou hlídek se žalobce se starším synem zabalili a odebrali se sepsat písemnosti na Obvodní oddělení policie X.
9. Z úředního záznamu sepsaného hlídkou Obvodního oddělení policie X s volacím znakem Záliv 321, její členové komunikovali po příjezdu uvnitř domu s manželkou. Ta uvedla, že v průběhu rozbalování dárků se mezi sebou začali haštevřit dcera se starším synem. Syn na dceru *vytáhl vařečku*. Dcera mu ji sebrala a dostala se do sporu s žalobcem. Žalobce dceru dvakrát udeřil na bok hýždě na pravé straně a přes pravé rameno. V úředním záznamu je sepsáno, že dívka měla na kůži jasné viditelné otisky rukou, jednak nad stehnem, tak i na rameni – šlo o podbarvené a zarudlé otlaky. Manželka se již během dne dostala do konfliktu s žalobcem, který ji i před dětmi *nadával do kurev a děvek*. Dále ji s obdobným slovníkem nastrkal do keře na zahradě. Manželé jsou v rozvodovém řízení, situace se od září 2024 zhoršila, muž rozvod špatně snáší a konstantně ji od té doby uráží a shazuje i před dětmi. Již v září volala na policii, po příjezdu hlídky však ani jedna ze stran věc nechtěla řešit, pouze požádala o učinění zápisu o výjezdu. Dcera hlídce ukázala místa úderů od otce. Ta nebyla zadokumentována, neboť na fotografii nebylo nic zřetelné, a proto bylo domluveno, že se *modřiny* zadokumentují následující den. K tomu však již podle obsahu spisu nedošlo. Dcera uvedla, že je otec na matku ošklivý a vyjadřuje se k ní neslušně, často trestá bratry, např. na výletě ve Vídni měl bezdůvodně chytit bratra (staršího syna) pod krkem a považovat to za výchovné. Mladší syn uvedl, že tatínek na maminku často řve, sourozenci se do toho občas snaží vložit, ale někdy to nedopadá dobře. Otec má mít takovou svojí „energy“, kdy *začne supět a pak to lítá*. Občas to (mladší syn) chápe, když se např. pere s bratrem. Ale kolikrát

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

dostane ani neví za co. Otec je mlátí na zadek a nohy, ramena nebo za krk. Také je tahá za kůži na krku. Mlátí i sestru, a to nejen dnes. Horší to je, když se napije. Na to hlídka rozhodla o vykázání žalobce ze společného obydlí dle § 44 zákona o policii na deset dní od 24. 12. 2024 od 22:00. To špatně snášel starší syn s tím, že nenechá otce na Vánoce samotného. Zpochybňoval, že by jej otec bil. Hlídka věc konzultovala s dosahovou pracovnící orgánu sociálně-právní ochrany dětí (Městským úřadem X) a bylo dohodnuto, že starší syn zůstane s otcem *na zodpovědnost matky*. Následně byl žalobce odvezen na služebnu uvedeného obvodního oddělení, kde bylo dohodnuto, že úřední záznam o vykázání bude s ohledem na syna a pokročilou noční hodinu zaslán do žalobcovy datové schránky. Hlídka žalobce odvezla zpět do X, odkud ho služba Modrý Anděl odvezla na adresu, kde se bude po dobu vykázání zdržovat.

10. Správní spis dále obsahuje vyhodnocení dotazníku SARA DN (dotazník pro zjištění rizikových faktorů k eskalaci domácího násilí *Spousal Assault Risk Assessment – Domácí násilí* formulovaný tak, že existenci rizikových faktorů indikují odpovědi ANO na jednotlivé otázky, přičemž takové odpovědi je vždy nutné pro možnost individuálního zhodnocení upřesnit – pozn. soudu), kde je mnoho otázek zodpovězeno kladně. Není v něm uvedeno, s kým byl sepsán, nicméně z odpovědí je zřejmé, že ohroženou osobou je myšlena manželka. V oddíle *násilí ve vztahu k blízké osobě* je například uvedeno, že dne 24. 12. 2023 (tj. rok před posuzovaným zásahem) měl žalobce na společné posteli sdělit, že má potřebu vykonat soulož, což ohrožená osoba musela strpět. Je zde popsáno, že žalobce se k ní nechová slušně a uráží ji vulgaritami. Opakovaně řídil vozidlo pod vlivem alkoholu a vezl v něm jejich tři děti. Často pije alkohol, v létě u něj našla větší množství marihuany. Nerespektuje autority a velmi snadno se agresivně rozčílí. Ohrožená osoba je v blízkosti násilné osoby nejistá, rozrušená, schovává se i za přítomnosti hlídky do pokoje.
11. Zjištěné skutečnosti policejní orgán shrnul v úředním záznamu o vykázání ze dne 25. 12. 2024. V něm uvedl, že příslušník žalovaného (velitel hlídky Záliv 321) využil oprávnění podle § 44 zákona o policii a vykázal žalobce ze společného obydlí a z jeho bezprostředního okolí v rozmezí 300 m. Uvedeným důvodem je podezření týkající se možného, minimálně ročního psychického nátlaku a používání ponižujících vulgarit vůči manželce. Vše mělo vyvrcholit dne 24. 12. 2025, kdy měl žalobce slovně napadat a ponižovat manželku a dceru chytit silně za rameno a udeřit jí otevřenou dlaní do oblasti pánve a tím jí způsobit podlitiny. Součástí spisu je poučení vykázané osoby dle § 44 - § 47 zákona o policii ze dne 24. 12. 2024 podepsané žalobcem.
12. Žalobce dne 25. 12. 2024 podal písemné námitky proti vykázání, ve kterých uvedl, že se nikdy nechoval způsobem naplňujícím zákonné podmínky pro jeho vykázání ze společného obydlí. Nic takového není uvedeno ani v odůvodnění úředního záznamu o vykázání. Žalobce nebyl vůbec vyslechnut, nebylo mu umožněno se k věci, byť jen slovem, vyjádřit. Teprve po vykázání na služebně policie byl vyzván k vyjádření, což je už zbytečné. Vykázání nepředcházelo žádné osvědčení zákonných skutečností. Dvanáctileté dítě (starší syn) je dostatečně zralé k tomu, aby rozpoznalo dobro od zla, stěží by se tedy upínalo k agresorovi. Zcela excesivní je to, že i tento syn je v dokumentech uveden mezi ohroženými osobami. Ostatně ani u ostatních dětí k takovému označení není důvod. Žalobce nepopírá, že v rodině proběhl konflikt, ten popsal shodně jako v žalobě. Intenzita rány nicméně nemohla dceři způsobit podlitiny.

13. Žalovaný dne 2. 1. 2025 odmítl námitky se stručným odůvodněním, že postup policistů byl v souladu se zákonem. Z přijatého oznámení manželky vyplýval odůvodněný závěr, že jí a dalším osobám hrozí nebezpečný útok proti životu, zdraví, svobodě nebo lidské důstojnosti.
14. Součástí spisu je úřední záznam ze dne 6. 1. 2025, dle kterého manželka sdělila, že soud *zamítl prodloužení vykázaní*. K tomu soud nad rámec nutného odůvodnění (pouze pro upřesnění kontextu a aniž by to v jeho rozhodování hrálo roli) dodává, že Okresní soud Praha-západ usnesením ze dne 3. 1. 2025, č. j. 0 Nc 1801/2025-98, zamítl návrh manželky na nařízení předběžného opatření podle § 400 a násl. zákona č. 292/2013 Sb., o zvláštních řízeních soudních (dále jen „z. ř. s.“), neboť podmínky pro jeho vydání nebyly naplněny. Manželka dle usnesení neosvědčila, že by se žalobce vůči ní dopouštěl takového tělesného nebo duševního násilí, v důsledku kterého by společné bydlení pro ni bylo nesnesitelné. Okresní soud neměl za prokázané tvrzení o dlouhodobém psychickém násilí ze strany žalobce. Z jejich podání plyne jen to, že žalobce jen chce řešit majetkové záležitosti včetně užívání vozu a nákladů na školu dětí.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

15. Podle § 82 s. ř. s. každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením (dále jen „zásah“) správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo, může se žalobou u soudu domáhat ochrany proti němu nebo určení toho, že zásah byl nezákonný.
16. Podle ustálené judikatury správních soudů je žaloba proti nezákonnému zásahu podle § 82 a násl. s. ř. s. důvodná, jsou-li současně splněny následující podmínky: Žalobce musí být přímo (1. podmínka) zkrácen na svých právech (2. podmínka) nezákonným (3. podmínka) zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu, který není rozhodnutím (4. podmínka), a přitom byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo (5. podmínka). Není-li splněna byť jen jediná z takto kumulativně formulovaných podmínek důvodnosti ochrany podle § 82 s. ř. s., je nutno takovou ochranu odepřít a žalobu, která se jí domáhá, zamítnout (srov. rozsudky NSS ze dne 17. 3. 2005, č. j. 2 Aps 1/2005-65, č. 603/2005 Sb. NSS, či ze dne 6. 2. 2020, č. j. 2 As 79/2019-61).
17. Žaloba je ve smyslu § 85 s. ř. s. přípustná, neboť se žalobce domáhá pouze určení nezákonnosti zásahu (deklaratorní žaloba). Lze nicméně dodat, že žalobce vyčerpal jiné právní prostředky nápravy nebo ochrany, neboť neúspěšně proti zásahu brojil námitkami podle § 44 odst. 5 zákona o policii.
18. Žaloba ze dne 9. 1. 2025 brojící proti vykázaní trvajícím od 24. 12. 2024 22:00 po dobu 10 dnů (tj. do 3. 1. 2025) je též včasná (§ 84 odst. 1 s. ř. s.).
19. Žalobce se ani nemohl bránit jiným žalobním typem podle soudního řádu správního, protože o vykázaní se nevydává formalizované rozhodnutí. Kategorie „zásahů“ orgánů veřejné moci, proti nimž soudy ve správním soudnictví poskytují ochranu, je přitom velmi široká, jedná se fakticky o „*jakékoli jiné akty či úkony veřejné správy směřující proti jednotlivci, které jsou způsobilé zasáhnout sféru jeho práv a povinností a které nejsou pouhými procesními úkony technicky zajišťujícími průběh řízení*“ (viz usnesení rozšířeného senátu ze dne 16. 11. 2010, č. j. 7 Aps 3/2008-98, č. 2206/2011 Sb. NSS). Vykázaní tak naplňuje pojem zásahu orgánu veřejné moci, neboť se v souladu s uvedenou definicí jedná o faktický pokyn (srov. rozsudek NSS ze dne 2. 5. 2013, č. j. 6 As 62/2012-18) směřující vůči jednotlivci (žalobci) a

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

je způsobilý zasáhnout jeho právní sféru, aniž by se jednalo o rozhodnutí (byť se materiálně jedná o rozhodování o právech žalobce, nejedná se o formalizovaný úkon, chybí tedy formální stránka rozhodnutí) či pouhý procesní úkon technicky zajišťující průběh řízení.

20. Zásah byl zaměřen přímo proti žalobci, neboť přímo on osobně byl vykázán ze společné domácnosti a jeho okolí. Čtvrtá a pátá podmínka z výše vymezených podmínek (existence zásahu přímo zaměřeného proti žalobci) tak jsou v nyní projednávané věci naplněny. Současně je zřejmé, že uvedený faktický pokyn zasahuje žalobcovu právní sféru. Hlavní otázkou, jež se stala předmětem posouzení, tak byla otázka zákonnosti zásahu.
21. Soud vycházel při přezkumu napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době zásahu (§ 87 odst. 1 s. ř. s.). Rozhodl bez nařízení jednání, neboť žalobce s tím souhlasil výslovně a žalovaný implicitně (§ 51 odst. 1 s. ř. s.). Dokazování soud neprováděl, neboť žalobcem označené písemnosti jsou obsahem správního spisu, který nevyžaduje provádění dokazování (např. rozsudek NSS ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117, č. 2383/2011 Sb. NSS).
22. Žalobcem navrhovaný vlastní účastnický výslech a výslech zasahujícího velitele hlídky (policejního orgánu) soud měl za nadbytečné, neboť podstatné okolnosti vyplývají ze správního spisu, jehož obsah žalobce nezpochybnil a sám na stěžejní písemnosti (potvrzení o vykázání, úřední záznam o vykázání, námítky proti vykázání, odmítnutí námitek) poukázal. Účastnický výslech je navíc dle § 131 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, užitého dle § 64 s. ř. s. možné provést jen v případě, jestliže dokazovanou skutečnost nelze prokázat jinak.

Posouzení žaloby

23. Podle § 44 odst. 1 zákona o policii lze-li na základě zjištěných skutečností, zejména s ohledem na předcházející útoky, důvodně předpokládat, že se osoba dopustí nebezpečného útoku proti životu, zdraví anebo svobodě nebo zvlášť závažného útoku proti lidské důstojnosti, je policista oprávněn vykázat tuto osobu z bytu nebo domu společně obývaného s útokem ohroženou osobou (dále jen „společné obydlí“), jakož i z bezprostředního okolí společného obydlí. Policista je oprávněn tuto osobu vykázat i v její nepřítomnosti. Pokud společné obydlí obývá nezletilé dítě, považuje se za ohroženou osobu podle této hlavy.
24. Institut vykázání dle § 44 a násl. zákona o policii (dále též jako „policejní vykázání“) je třeba odlišovat od institutu vykázání coby předběžného opatření dle § 400 a násl. z. ř. s. (dále též jako „soudní vykázání“). Přestože předmět ochrany, respektive chráněné hodnoty jsou v případě policejního vykázání i soudního vykázání stejné, potřebná míra zjištění nežádoucího jednání násilné osoby se pro aplikaci toho kterého institutu liší. Zatímco v případě policejního vykázání je nutná existence *důvodného předpokladu budoucího ohrožení chráněných hodnot* (jak vyplývá z citované formulace § 44 odst. 1 zákona o policii), v případě soudního vykázání je potřeba osvědčit přímo *existenci tvrzeného domácího násilí*. To vyplývá např. ze závěrů rozsudku NSS ze dne 2. 5. 2013, č. j. 6 As 62/2012-18 a též ze dne 19. 9. 2018, č. j. 6 As 189/2018-36. Policejní vykázání má dle rozsudku NSS ze dne 5. 12. 2013, č. j. 9 Aps 11/2013-39 preventivní charakter a požaduje se nižší míra pravděpodobnosti budoucího útoku ohrožující osoby, a tedy relativně nižší „důkazní standard“ oproti vydání předběžného opatření podle § 400 a násl. z. ř. s.
25. Požadovaný „důvodný předpoklad“ popsaného budoucího jednání ohrožující osoby lze terminologií trestního práva přirovnat k „důvodné obavě“ odůvodňující vzetí obviněného Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

do vazby dle § 67 zákona č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád). To je přípustné za předpokladu zjištění konkrétních skutečností odůvodňujících uvedenou obavu. Jak přitom s odkazem na odbornou trestněprávní literaturu (ŠÁMAL, Pavel a kol. Trestní řád I, II, III. 7. vydání. Praha: Nakladatelství C. H. Beck, 2013) trefně zdůraznil Krajský soud v Brně (srov. rozsudek ze dne 27. 4. 2018, č. j. 31 A 24/2018-91), ani naplnění vazebních důvodů, tedy že obviněný uprchne, bude se skrývat, pokračovat v trestné činnosti či působit na svědky, nelze předvídat s jistotou; nemůže však jít o jen jakési mlhavé a konkrétními skutečnostmi dostatečně neodůvodněné podezření.

26. Při rozhodování o policejním vykázání musí být vyloučen prostor pro libovůli policejních orgánů, neboť jde o citelný zásah do práv vykázané osoby, zejm. práva na rodinný život a práva na ochranu obydlí. NSS v rozsudku č. j. 6 As 62/2012-18 uvedl, že zmíněný „důvodný předpoklad“ musí vycházet z konkrétní objektivní skutečnosti, která nasvědčuje pravděpodobnosti budoucího útoku vykázané osoby: „[P]rovedení vykázání se tak nemůže zakládat kupříkladu pouze na subjektivních informacích a výpovědích ohrožené osoby, které nejsou podloženy objektivními skutečnostmi; nicméně takovými objektivními skutečnostmi, které mohou sloužit jako rozumný podklad pro vykázání, mohou být například i viditelná zranění ohrožené osoby, výpovědi sousedů atd.“ K výše uvedenému NSS v rozsudku č. j. 9 Aps 11/2013-39 uvedl, že „[č]ím méně má správní orgán k dispozici skutkových zjištění k posouzení, zda byl ‚důvodný předpoklad‘ dán či nikoli, tím vyšší nároky musí klást na důvěryhodnost a vnitřní bezrozpornost vysvětlení podaného ohroženou osobou“.
27. Z uvedeného vyplývá, že role policejního orgánu rozhodujícího na místě společného obydlí o (ne)vykázání je nelehká. V rozsudku ze dne 28. 5. 2015, č. j. 2 As 146/2014-38, NSS podotkl, že opatřit „objektivizovaný podklad pro předpoklad blížícího se útoku proti lidské důstojnosti je velmi obtížné, zejména neproniknou-li projevy nesouladu ve společném soužití osob za stěny jejich obydlí (...). Proto je potřeba obzvlášť pečlivě hodnotit věrohodnost výpovědi osoby, která tvrdí, že byla vícekrát napadena a nyní se obává útoku dalšího. Policisté mají nelehký úkol vážit, zda je zde rozumná pravděpodobnost, že některý ze zákonem předvídaných typů útoku nastane. Za tím účelem musí též vyhodnotit, zda je potřeba poskytnutí ochrany ohrožené osobě akutní, nebo zda je zde časový prostor pro ověření pravdivosti informací, s nimiž na policejní služebnu přišla.“ Při posuzování zákonnosti policejního vykázání je též nutno vzít v úvahu, že k policejnímu vykázání dochází často v časové tísní, v emotivně vypjatých, proměnlivých situacích a že rozsah objektivních skutečností, jež jsou v danou chvíli zasahujícím policistům dostupné, je značně omezen.
28. V projednávané věci policejní orgán vycházel ze sdělení všech členů domácnosti, včetně žalobce. Ačkoliv ten namítá, že se k vykázání nemohl „ani slovem vyjádřit“, z úředních záznamů jednotlivých hlídek vyplývá, že sám popsal situaci, která konfliktu předcházela (společná oslava Vánoc rodinou s rozvádějícími se rodiči, mezi nimiž jsou konflikty), přičemž připustil (shodně jako v žalobě) svůj fyzický útok (úder otevírací dlaní do hýždě a ramene) vůči patnáctileté dceři, který odůvodňoval jejím nevhodným chováním. Policejní orgán tedy měl k dispozici jak žalobcovu verzi, kterou podpořil jeho starší syn, tak výpověď manželky a ostatních dvou dětí, kteří o žalobci uvedli, že se lehce naštve a chová se agresivně, vulgárně vůči manželce a násilně vůči – minimálně některým – dětem, zvláště pod vlivem alkoholu (soud v tomto ohledu hodnotí jako neobjektivnější výše popsanou výpověď mladšího syna, který popsal žalobcovu „energy“). Žalobce ostatně v době přítomnosti hlídky ve společném obydlí pod vlivem alkoholu byl. Policejní orgán tedy mohl mít z těchto výpovědí důvodně za osvědčené minimálně to, že v domácnosti rozvádějících se rodičů Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

dochází k opakovaným konfliktům, které mohou mít agresivní povahu, přičemž v daný den došlo k fyzickému napadení dcery. V tomto ohledu je bez významu žalobcova polemika ohledně rozdílů mezi „běžným zčervenáním kůže“ a podlitinami. Je v zásadě nesporné, že v rodině panovala napjatá atmosféra a žalobce pod vlivem alkoholu dceru v adolescentním věku udeřil, což vyvolalo na straně manželky a posléze též policejního orgánu důvodnou obavu, že se soužití může vyvinout v další násilné incidenty. Vzhledem k výše popsané preventivní povaze institutu policejního vykázání a nízkému „důkaznímu standardu“ je toto zjištění pro vykázání dostačující. Soud ještě dodává, že výše citovaný rozsudek č. j. 6 As 62/2012-18 nezapovídá vystavět závěry policejního orgánu na vzájemně se podporujících výpovědích více ohrožených osob. Ty byly v daném případě podpořeny i vyjádřením samotného žalobce a viditelnými stopami po útoku žalobce na těle dcery.

29. Z rozsudku NSS ze dne 12. 1. 2023, č. j. 8 As 219/2022-41, vyplývá, že nezbytným předpokladem pro vykázání osoby ze společného obydlí není konfrontace osoby, jež má být vykázána, se zjištěnými skutečnostmi, které zakládají důvodný předpoklad budoucího útoku. Tyto další skutečnosti však musí důvodný předpoklad budoucího útoku osvědčovat. V opačném případě je namístě dát vykazované osobě možnost se k důvodům, pro které by měla být vykázána, vyjádřit. I s ohledem na to, že stěžejní linka průběhu událostí na Štědrý den roku 2024 včetně existence konfliktního prostředí daného rozvodovým řízením, je mezi žalobcem, manželkou a dětmi „nesporná“, byl požadavek citovaného judikátu bezezbytku naplněn.
30. Při přezkumu zákonnosti zásahu lze vycházet nejen z pouhého úředního záznamu o vykázání, který je poměrně stručný, nýbrž ze všech záznamů, podkladů a informací, které měl policejní orgán v době rozhodnutí o vykázání k dispozici. Soud připomíná, že úřední záznam o vykázání není rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s., a nelze na něj tedy klást stejné nároky, jako v případě soudního přezkumu rozhodnutí. Jedná se „jen“ o písemné zachycení důvodů faktického pokynu policejního orgánu, a tak plně postačí to, že z něj vyplývá ostatními zdroji (úředními záznamy hlídek) podpořený závěr o existenci podezření týkajícího se minimálně ročního nátlaku a používání ponižujících vulgarit (jistě náznaky v tomto směru vyplývají zejména ze sdělení dcery, nejsou však časově ohraničeny – srov. *„je v poslední době na mámu ošklivý, kdy se k ní nevyjadřuje úplně slušně“*), které mělo – a to je stěžejní – vyvrcholit právě 24. 12. 2024 kromě slovního napadání manželky i fyzickým útokem na dceru (který je nesporný a vyplývá ze sdělení v zásadě všech zúčastněných).
31. Podle § 44 odst. 5 zákona o policii nesouhlasí-li vykázaná osoba s vykázáním, může proti němu na místě podat námitky, které policista uvede v potvrzení o vykázání. Policista námitky předá bez zbytečného odkladu krajskému ředitelství příslušnému podle místa vykázání (dále jen „příslušné krajské ředitelství“). Vykázaná osoba může dále do 3 dnů ode dne převzetí potvrzení o vykázání podat příslušnému krajskému ředitelství námitky písemně. Lhůta pro podání námitek počíná běžet dnem následujícím po dni, kdy došlo k převzetí potvrzení o vykázání a je považována za dodrženu, jsou-li námitky nejpozději v její poslední den předány k poštovní přepravě nebo podány u příslušného krajského ředitelství. O tomto právu policista vykázanou osobu poučí před předáním potvrzení o vykázání. Podle odst. 6 téhož ustanovení shledá-li příslušné krajské ředitelství, že podmínky pro vykázání nebyly splněny, vykázání ukončí a o této skutečnosti vyrozumí ohroženou a vykázanou osobu bez zbytečného odkladu.

32. Je pravdou, že přípis žalované ze dne 2. 1. 2025 na některé argumenty vznesené v písemných námitkách žalobce vůbec neodpovídá. Jak vyplývá v rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 12. 9. 2013, č. j. 10 A 100/2013-56, reakce na námitky proti vykázání má obsahovat vyjádření k důvodům uvedeným v námitkách. Podle rozsudku NSS ze dne 22. 11. 2024, č. j. 8 As 46/2023-115, však může být odůvodnění, jímž policie vypořádala námitky proti vykázání ze společného obydlí stručnější než v úředním záznamu založeném v policejním spisu (což je nicméně – jak dodává zdejší soud – s ohledem na stručnost samotného úředního záznamu o vykázání těžko představitelné). Vykázaná osoba ovšem musí mít i ze sdělení možnost zjistit alespoň podstatu důvodů, na jejichž základě policie námitkám nevyhověla. To bylo v tomto případě splněno. Stručnost vypořádání námitek pak nezpůsobuje nezákonnost samotného vykázání. V daném případě je ve vypořádání námitek uvedeno, že z přijatého oznámení manželky vyplývá, že osobám ve společném obydlí hrozí nebezpečný útok proti životu, zdraví, svobodě nebo lidské důstojnosti. Ačkoliv jde o vágní pojmy, ve spojení s důvody uvedenými v úředním záznamu o vykázání je zřejmé, že důvodem odmítnutí námitek je potvrzení závěru policejního orgánu, že popsané konflikty odůvodňují obavu z jejich opakování a zintenzivnění, které by pak mohlo mít podobu útoku na kterýkoliv z uvedených chráněných zájmů, nebo více z nich.
33. Není nutné (a v zásadě ani možné) „věstit“, který z chráněných zájmů bude v případě budoucího útoku ohrožen. Pro vykázání postačí důvodný předpoklad budoucího útoku být na jediný z nich. Přitom platí, že například trestání dětí s použitím tělesné síly – ač nemusí dosáhnout intenzity útoku proti zdraví – je vždy ponižující (srov. např. rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 3. 10. 2017, *D.M.D. proti Rumunsku*, č. 23022/13, bod 50) a jako takové zasahující do lidské důstojnosti. Ačkoliv je vypořádání námitek z hlediska obsahového hraniční, lze z něj seznat, že námitkám žalobkyně nevyhověla proto, že shledala důvody zásahu uvedené v úředním záznamu o vykázání za opodstatněné. V tomto směru lze žalované přisvědčit a uzavřít, že zásah byl zákonný a žaloba není důvodná.
34. Pro úplnost soud dodává, že na jeho závěrech nezměnil nic ani fakt, že spolu s žalobcem ze společného obydlí dobrovolně a po souhlasu matky (žalobcovy manželky) a orgánu sociální ochrany dětí odešel i starší syn. Jelikož policie neshledala nebezpečí vztahující se k tomuto dítěti, postupovala správně, šetřila-li umožněním tohoto postupu právo na rodinný život obou zmíněných osob. Označila-li přesto policie staršího syna formálně za ohroženou osobu, postupovala v souladu s poslední větou citovaného ustanovení, dle kterého pokud společné obydlí obývá nezletilé dítě, považuje se za ohroženou osobu. Ačkoliv měl žalobce podle § 45 odst. 1 písm. c) zákona o policii povinnost zdržet se styku nebo navazování kontaktu s ohroženou osobou, žalovaná tuto povinnost ve vztahu ke staršímu synovi nijak nevymáhala a fakticky ani neuložila, neboť do úředního záznamu o vykázání skutečnost o domluvě o ponechání staršího syna u žalobce výslovně uvedla. Tímto postupem nebylo do žalobcových práv zasazeno.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

35. Jelikož žaloba není důvodná, soud ji podle § 87 odst. 3 s. ř. s. zamítl.
36. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyli v řízení úspěšní, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšnému žalovanému soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu v řízení nevznikly žádné náklady převyšující náklady na běžnou administrativní činnost a ostatně ji ani nepožadoval.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz

Praha 17. června 2025

Lenka Bursíková v. r.
předsedkyně senátu